

[Steen.]

stemmeret. Så røg det valg. Men næste gang er de klar over, at nu er det deres tur, de møder til næste folketingsvalg kort eller længe efter, som mindretalsregeringen nu opfører sig til. En tid efter skal der være landstingsvalg; der er ikke noget at sige til, at de kommer igen, vi kan ikke forlange, at de skal være valglovseksperter allesammen, det kniber nok for dem, der udgiver sig for at være det. De møder troskyldigt igen, men så får de at vide, at det er ikke noget for dem, nej, der er ti år, til de kan stemme ved en sådan lejlighed. Hvad de unge mennesker i den situation med rette tænker om en sådan ordning af spørgsmålet om valgretsaldern, skal jeg afstå fra at forsøge at finde udtryk for, men jeg ønsker til gengæld at sige rent ud, hvad jeg selv føler som medlem af denne forsamling, og det bliver, at det synes jeg ærligt talt ikke længere vi kan være bekendt.

Vi må nu snarest søge at få tilvejebragt den tilstand, at valgretsaldern til alle de offentlige råd er den samme, og den valgretsaldern, det radikale venstre anser for at være den rigtige, er fuldmyndighedsaldern, det er en valgretsaldern, der indtræder ved det fyldte 21. år. Der kan ikke gives nogen fornuftig forklaring på, at vi fortsat her i Danmark skal have en valgretsaldern betydeligt højere end den, man har og længe har haft i de lande, som vi iøvrigt i alle forhold med rimelighed kan lide at sidestille os med, Norge, Sverige, for slet ikke at tale om England o. s. v., og der er i den forbindelse en ting, hvorom jeg føler mig overbevist, og det vil jeg gerne have sagt til modstanderne af 21 års valgretsaldern her i salen og udenfor, der er en ting, vi med sikkerhed kan regne med, og det er, at der er ingen anden løsning af dette spørgsmål, der vil blive accepteret som en varig løsning, for søger man noget andet, vil spørgsmålet — og med rette — leve videre, diskussionen vil fortsætte, og denne løsning vil engang sejre.

Nu er det jo så heldigt, at der først skal være valg til de kommunale råd og til menighedsrådene i 1954, og vi kan altså uden skade for nogen saglig interesse foreløbig arbejde med spørgsmålet i naturlig kontakt med, hvad der sker i forfatningskommissionen.

Jeg sagde for et par minutter siden, at jeg vurderede mulighederne for et godt resultat af de samlede forhandlinger om valgretsaldern betydeligt bedre end for nogle år tilbage. Det vil jeg gerne begrunde lidt nærmere udover, hvad jeg allerede har sagt, og jeg tænker her navnlig på den udvikling, der er foregået i, den forandring, der er sket med partiet venstre.

For år tilbage, da jeg altid lyttede opmærksomt, når partiets daværende formand, hr. Knud Kristensen, talte, var forholdet det, at hver gang han beskæftigede sig — og det gjorde han meget ofte — med spørgsmålet om valgretsaldern, så var det 25 års valgretsaldern, der var venstres faste og ufravigelige standpunkt. Det var den skanse, som partiet ville kæmpe på, sejre eller falde, og jeg hørte ikke nogen anden røst trænge igennem udover nogle tilkendegivelser fra partiets ungdomsorganisation.

Partiet venstres nuværende formand, det ærede medlem hr. Elgaard, er derimod som resultat af sine overvejelser kommet til, at han er enig med os i, at 21 års alderen vil være den rigtige, den forsvarlige og den eneste holdbare løsning. Jeg har vel bemærket mig, at det ærede medlem føjer til, at det ikke er partiets standpunkt, men jeg tør dog sikkert forudsætte, at partiets formand i hvert fald har et vist følge.

Den højtærede statsminister derimod, og med ham et flertal i partiet, har ganske vist nok kvitteret 25 års valgretten, men de siger foreløbig: 23 år og henviser til, at der er afsluttet en midlertidig aftale om denne valgretsaldern. Det er rigtigt, men det er også rigtigt, at denne aftale er enhver løst fra. Således som forslagsstilleren her er løst fra den og derfor med fuld ret fremsætter sit forslag, på samme måde er også statsministeren løst fra denne aftale, og han vil være i sin fulde ret til at vende tilbage til skansen med de 25 og sige: nu står jeg her, når De ikke tog mig på ordet, da jeg var nærmere, end jeg er nu. Det gør den højtærede statsminister ikke, det er han for klog til, og det er særdeles forstædigt, at han ikke gør det. Nej, han siger foreløbig: 23 år. Men statsministeren må ikke tage det fortrydeligt op, thi det er virkelig for mig at høre, som det bliver svagere, hver gang det siges, og det er der i og for sig